

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 270/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., T., zastúpeného advokátom Mgr. P. O., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 237/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2011 doručená sťažnosť M. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. O., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 237/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva: «... 16. 2. 2009 bola Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) doručená žaloba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vo veci účastníkov sťažovateľ c/a Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR... Konaniu bola pridelená sp. zn.: 18C/26/2009.

Meritom žalobného návrhu bolo uplatnenie sťažovateľovho nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo strany... KR PZ v Trnave... a jeho nadriadených orgánov – Prezídia policajného zboru a Ministerstva vnútra SR počas sťažovateľovho štúdia na P. (ďalej len „P.“)...

Základom právnej argumentácie sťažovateľa v žalobnom návrhu bolo neposkytnutie inej právnej pomoci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zo strany orgánov kompetentných vykonávať dozor nad činnosťou subjektov, ktorých činnosť bola v rozpore so zákonom č. 379/1997 Z. z. z...

Zo skutkového stavu je zrejmé, že tieto subjekty trvalé porušovali ustan. § 45 ods. 2 na akademickej pôde vysokej školy práve z dôvodu, aby prinútili sťažovateľa k uzavretiu obchodnej (inominátnej) zmluvy so spol. K... čím zároveň nezákonným spôsobom obmedzovali jeho základné právo... na vzdelanie.

Najpresvedčivejším dôkazom o neefektívnej činnosti KR PZ v Trnave ako správneho orgánu je kontrola vykonaná v priestoroch spol. K., s. r. o. Pracovníci kontrolného orgánu neodhalili porušovanie ustan. § 45 ods. 2 zákona č. 379/1997 Z. z. z dôvodu, že v ten deň v týchto priestoroch, ktoré slúžia zároveň ako Konzultačné stredisko P., sa nekonali prednášky pre študentov. Práve pre takýto prípad zaslal sťažovateľ vo svojich podnetoch aj fotografie preukazujúce protiprávnu činnosť pracovníkov tejto spoločnosti.

Zo skutkového stavu je zrejmé, že KR PZ v Trnave mohlo v danom prípade účinne a efektívne chrániť jeho práva a právom chránené záujmy v zmysle § 3 ods. 2 Správneho poriadku len v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, t. j. vypočutím sťažovateľa.

Tvrdenie odvolacieho súdu v tom zmysle, že: „... bolo výlučne v kompetencii univerzity, aby ma zabezpečila vstup do týchto priestorov, tak za účelom výučby, ako aj vykonávania zápočtových skúšok“ je z právneho hľadiska neprijateľné...

Kontrolným orgánom voči protiprávnym postupom príslušníkov OO PZ v Galante a voči pracovníkom vykonávajúcim činnosti podľa zákona č. 379/1997 Z. z. bolo v danom prípade KR PZ v Trnave, resp. ministerstvo vnútra. Zo žiadneho zákona nevyplývajú pre univerzitu kontrolné a sankčné právomoci voči vyššie spomenutým subjektom, hoci sa jednalo o akademickú pôdu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že jedinými orgánmi, ktoré disponovali právnymi prostriedkami na odstránenie porušovania § 45 ods. 2 zákona č. 379/1997 Z. z., bolo v prvom rade KR PZ v Trnave – úsek SBS a následne po jeho nečinnosti Prezídium policajného zboru SR v zmysle uplatnenia devolúcie kompetencie, resp. ministerstvo vnútra SR.

Vo vzťahu k predbežnému opatreniu sťažovateľ uvádza výrok II. ÚS 222/04:

„Podľa právneho názoru Ústavného súdu, rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, I, ÚS 46/00)“.

Per analogiam možno označiť rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v správnom konaní za súčasť sťažovateľovho základného práva na inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože zákon o správnom konaní spadá do rámca zákonov vykonávajúcich postup pri poskytovaní inej právnej pomoci zo strany orgánov verejnej moci.

Stotožnenie sa s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu by znamenal stav, v ktorom sa základné práva a slobody sťažovateľa stávajú iluzórnymi.»

Vo veci rozhodol Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 18 C 26/2009-137 z 12. apríla 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co 237/2010-161 z 30. marca 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že krajský súd sa stotožnil «... s argumentáciou prvostupňového rozsudku, najmä s tvrdením v tom zmysle, že: „V otázke postavenia žalobcu (...), bolo sankčnej povahy a jeho účastníkom bol preto výlučne subjekt, ktorému sa sankcia ukladala, keďže (...)“.

S týmto odôvodnením odvolacieho súdu sa nemožno z právneho hľadiska stotožniť. Sťažovateľ v žalobnom návrhu rozsiahlou právnou argumentáciou... poukázal na to, že až do začiatku sankčnej časti konania mal postavenie účastníka konania. Sťažovateľ nenamietal, že v sankčnej časti mal postavenie účastníka konania.

Ohľadom nevypočutia jeho osoby ako podávateľa podnetov a študenta, ktorému bolo zo strany pracovníkov spol. K. a aj zo strany príslušníkov OO PZ v Galante bránený vstup na akademickú pôdu vysokej školy, sa nemožno stotožniť s odôvodnením odvolacieho súdu v tom zmysle, že: „...pre správne konanie je vo všeobecnosti charakteristický priebeh na základe písomných podkladov, kde sa zväčša nevyžaduje, aby sa vec prejednávala ústnou formou“.

Takéto tvrdenie odvolacieho súdu znamená stotožnenie sa s neefektívnou kontrolnou činnosťou kompetentných orgánov. Tieto mali v prvom rade zákonnú povinnosť chrániť právo a právom chránený záujem sťažovateľa podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok).

Z vyššie uvedeného dôvodu neobstojí preto v danom prípade tvrdenie odvolacieho súdu na nemožnosť autoritatívneho zásahu správneho orgánu v prospech sťažovateľa z dôvodu, že: „...osobitný zákon č. 379/1997 Z. z. v § 69 – 72 neposkytuje ochranu právam tretích osôb“.

Sťažovateľova žiadosť o vydanie predbežného opatrenia podľa § 43 zákona o správnom konaní sa neposudzuje podľa vyššie citovaného osobitného zákona.

Zákon č. 71/1967 Zb. v § 1 pozitívne vymedzuje rozsah pôsobnosti správneho orgánu. V danom prípade predmetom jeho rozhodovania mala byť ochrana subjektívneho práva sťažovateľa. Ako vyplývalo z jeho podnetov, jednalo sa o právo na vzdelanie zakotvené v čl. 42 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ ako nositeľ tohto práva chráneného Ústavou Slovenskej republiky sa domáhal u správneho orgánu odstránenia porušovania svojho práva na vzdelanie zo strany spol. K. a pracovníkov S. vzhľadom ku skutočnosti, že tento mal kompetencie a najmä povinnosť na odstránenie protiprávneho stavu aj na základe osobitného zákona.

V správnom konaní je subjektívne právo podávateľa podnetu takmer vždy zviazané so subjektívnou povinnosťou iného subjektu. V danom prípade bolo sťažovateľovo právo na vzdelanie v relevancii s povinnosťou vyššie uvedených subjektov vykonávajúcich činnosti podľa zákona č. 379/1997 Z. z. neporušovať § 45 ods. 2 tohto zákona. Zákonodarca koncipoval toto ustanovenie práve z dôvodu zabránenia zneužívania činnosti súkromných bezpečnostných služieb a väčšej ochrany základných práv a slobôd občanov v praxi.

Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza taktiež z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam, možno v zmysle judikátu ústavného súdu I. ÚS 48/2002 hovoriť o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu.

Odôvodnenie odvolacieho súdu pri posudzovaní aplikácie príslušných zákonov v danom prípade nebolo vykonané ústavne konformným spôsobom. Z tohto dôvodu možno považovať konanie pred týmto súdom za nenaplnenie sťažovateľovho práva na súdnu ochranu.

Conditio sine qua non v materiálnom právnom štáte je dôsledné dodržiavanie kompetencií orgánov verejnej moci. Túto zásadu vyjadril ústavný súd už skôr v judikáte II. ÚS 62/1998:

„V právnom štáte právny poriadok nechráni štátnu moc pred občanmi. Právny poriadok v právnom štáte určuje postup orgánov verejnej správy tak, aby neboli porušované práva občanov“.

Je zrejmé, že orgány štátnej správy (KR PZ v Trnave – úsek SBS, PPZ SR v Bratislave a MV SR) neposkytli sťažovateľovi inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nadväzne na to možno rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v konaní pred Okresným súdom Trnava, sp. zn. 18C/26/2009 a v konaní pred Krajským súdom v Trnave, sp. zn. 10Co/237/2010, založenú na nesprávnej aplikácii príslušnej právnej normy označiť za rozpornú s ústavným právom sťažovateľa na súdnu ochranu...

Sťažovateľ žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000,- EURO...».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 10Co/237/2010 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/237/2010-161 zo dňa 30. marca 2011. Zároveň vec vracia Krajskému súdu Trnava na ďalšie konanie a prikazuje mu konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000,- EUR vyjadrenej v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na majetok podľa čl. 1 Protokolu 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Túto sumu je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť sťažovateľovi na jeho účet do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trnave je povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby vo výške 261,82 EUR (za 2 úkony právnej služby 2 x 123,50 € – prevzatie a príprava zastúpenia, ústavná sťažnosť, 2 x 7,41 € režijný paušál), na účet sťažovateľa do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

Sťažovateľ vidí porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v postupe krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 16. februára 2009 domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, oddelenia súkromných bezpečnostných služieb (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-146-14/SBS-2005 na základe podnetov sťažovateľa pre účely preverenia postupu pracovníkov a riaditeľa obchodnej spoločnosti K., s. r. o., a to tým, že krajské riaditeľstvo so sťažovateľom nekonalo v správnom konaní ako s účastníkom konania a nevydalo v zmysle § 43 Správneho poriadku

predbežné opatrenie, ktorým by prikázalo sťažovateľovi umožniť vstup na akademickú pôdu vysokej školy, ktorá sa nachádza v objekte obchodnej spoločnosti K., s. r. o. O veci rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 26/2009 z 12. apríla 2009.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v plnom rozsahu odkázal na rozsudok okresného súdu, s ktorého skutkovými zisteniami a právnymi závermi obsiahnutými v odôvodnení sa stotožnil.

V relevantnej časti rozsudku okresného súdu sa uvádza: *„V otázke postavenia navrhovateľa v predmetnom konaní sa súd po prešetrení zistených skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nemal postavenie účastníka konania v zmysle ustanovení Správneho poriadku, nakoľko išlo o konanie podľa osobitného predpisu, bolo sankčnej povahy a jeho účastníkom bol preto výlučne subjekt, ktorému sa sankcia ukladá, keďže zákon č. 379/1997 Z. z. v ust. § 69 – §72 neumožňuje autoritatívny zásah orgánov štátu, ktorého cieľom by bola ochrana práv tretích osôb, čím nedošlo zo strany KR ZP SR k opomenutiu práv navrhovateľa, ktorý sa v tomto sankčnom konaní považoval nesprávne za účastníka konania, pričom ale práve túto skutočnosť použil ako hlavný argument na preukázanie nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci...*

Pokiaľ ide o otázku porušenia akademických práv navrhovateľa v spojení s podaním návrhu na vydanie predbežného opatrenia adresovaného KR PZ Trnava s cieľom zabrániť pracovníkom spoločnosti K. s.r.o. v ich porušovaní súd konštatuje, že je nepochybné, nakoľko spoločnosť je detašovaným pracoviskom Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave a navrhovateľ sa v nej mal zúčastňovať štúdiá, že bolo výlučne v kompetencii univerzity, aby mu zabezpečila vstup do týchto priestorov tak za účelom výučby ako aj vykonania zápočtových skúšok. Práve univerzite mali byť adresované aj podnety na prípadnú nápravu stavu, ktorý mal podľa navrhovateľa za následok porušenie jeho práva na vzdelanie, a preto v časti porušenia akademických práv navrhovateľa má súd za to, že aktívne legitimované je Ministerstvo školstva SR – Univerzita Komenského, ktorá jediná má povinnosť vytvoriť dostatočné a rovnocenné podmienky na štúdium všetkým svojim prijatým študentom v rámci jednotlivých odborov na príslušných fakultách.

Pri posúdení uplatnenej náhrady škody súd vychádzal z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Nesprávnym úradným postupom sa zakladá objektívna zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť, ale ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pretože úradný postup nie je spravidla možné právnym predpisom upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone právomoci príslušného orgánu vykonať, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup príslušného orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu dochádza aj pri rozhodovacej činnosti, k čomu v kontexte tohto konania došlo v rozhodnutí KR PZ č. p. KRP PZ č. 11/SBS zo dňa 21. 11. 2005 (rozhodnutie o uložení pokuty spoločnosti K. s. r. o. vo výške 5 000,- Sk, ktoré bolo zrušené protestom prokurátora Krajskej prokuratúra v Trnave pre procesné chyby), pričom ale z odôvodnenia protestu prokurátora vyplýva, že nezákonnosť predmetného rozhodnutia spočíva predovšetkým v tom, že výška uloženej pokuty nebola v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnená v súlade s ust. § 72 ods. 1. zákona o SBS, čím sa stalo predmetné rozhodnutie nepreskúmateľné.

Ak aj teda subsumujeme preukázanú nezákonnosť rozhodnutia KR PZ Trnava č. p. KRP PZ č. 11/SBS zo dňa 21. 11. 2005 pod definíciu nesprávneho úradného postupu absentuje v danom prípade príčinná súvislosť nesprávnosti tohto postupu so vzniknutou škodou ktorú si navrhovateľ v konaní uplatňuje, no nebola ním dostatočne preukázaná, čím nedošlo ku kumulatívne naplneniu podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.“

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu

spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Ako správne uvádza okresný súd vo svojom rozsudku, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom za súčasného splnenia troch podmienok, a tými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V konkrétnych okolnostiach danej veci však podľa názoru ústavného súdu nie je podstatné, či krajské riaditeľstvo postupovalo správne, keď so sťažovateľom nekonalo ako s účastníkom konania, a ani to, či bolo povinnosťou krajského riaditeľstva na základe podnetu sťažovateľa vydať v zmysle § 43 Správneho poriadku predbežné opatrenie, ktorým by prikázalo obchodnej spoločnosti K., s. r. o., umožniť sťažovateľovi vstup do svojho objektu. Podľa názoru ústavného súdu vo veci sťažovateľa je zásadnou otázkou skutočnosť, či prípadným nesprávnym úradným postupom krajského riaditeľstva, na ktorý poukazuje sťažovateľ, mu vznikla škoda, ktorú si uplatňuje v sume 9 958,18 €.

Ústavný súd si vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 18 C 26/2009, z ktorého zistil, že okresný súd správne skonštatoval, ako vyplýva z citovaného odôvodnenia rozsudku okresného súdu, že sťažovateľom uplatnená škoda nebola ním dostatočne preukázaná. Ústavný súd teda konštatuje, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku škode, ktorá mu mala byť namietaným nesprávnym úradným postupom krajského riaditeľstva spôsobená. Z uvedeného dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa tým, či postup krajského riaditeľstva pri vybavovaní podnetu sťažovateľa bolo, alebo nebolo možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd, resp. krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval na prípad sťažovateľa relevantné právne normy, na základe čoho dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pričom tomuto jeho záveru sa nedá vyčítať arbitrárnosť ani svojvoľnosť, takže v konečnom dôsledku nemohlo ani dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi základnými právami, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, a postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (IV. ÚS 205/07).

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, avšak akým spôsobom malo byť toto jeho právo porušené, žiadnym spôsobom neodôvodňuje, pričom ústavný súd žiadne porušenie uvedeného práva nezistil.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených vo svojej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011